№ 18. КИЇВ. ВЕРЕСЕНЬ 1950 р. РІК ВИДАННЯ X ЦІНА 1 КРБ.

ПЕРЕЦЬ

В Ізмаїльській області (секретар обкому КП(б)У т. Колосков, голова облвиконкому т. Кузьменко) багато говорять про розвиток фізкультури, а по суті нічого не роблять для створення і піднесення роботи добровільного сільського спортивного товариства «Колгоспник».

БІГ З ПЕРЕШКОДАМИ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

ІСТОРІЯ ОДНОГО ЗІТКНЕННЯ
(З практики антимеханізатора)

Мал. БЕ-ШИ

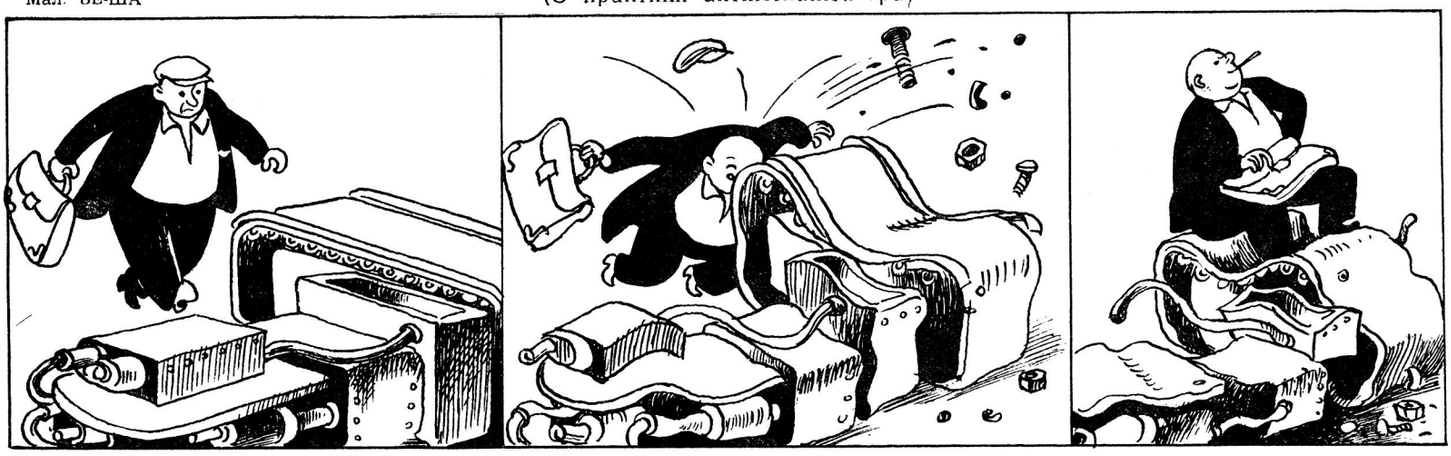

Здоровенькі БУЛИ!

ЛИСТ Б. П. БАСКАКОВУ — ЗАВІДУВАЧЕВІ І ГОЛОВНОМУ ЛІКАРЕВІ БАХМАЦЬКОЇ РАЙОННОЇ ЛІКАРНІ НА ЧЕРНІГІВЩИНІ

Моє шанування, Борисе Панасовичу!

Із города, із Бахмача дійшли до нас неприємні вісті. Повідомляють, що Ви серйозно занедужали. Так занедужали, що не мила Вам ні служба, ні лікарня, ні хворі. Кажуть, що у Вас запалення... совісті. Різко вираженого прогресивного характеру. Капосна це хвороба, Борисе Панасовичу! Коли не будете старанно лікуватись, коли не візьметесь чимдуж за себе — справа може скінчитись дуже печально. Скажемо відверто, справа може скінчитись тим, що в один прекрасний момент народиться на світ кримінальна справа по обвинуваченню гр. Б. П. Баскакова в діях, недостойних радянського державного службовця, радянського лікаря і радянського громадянина взагалі.

З вашого ласкавого дозволу ми коротко й зупинимося на деяких з цих дій.

ДІЯ ПЕРША. Коли Ви появилися на бахмацькому виднокрузі і взяли у свої руки кермо управління лікарнею, Ви одразу ж дали відчути медичному персоналу, що віднині почнеться в лікарні баскаківська епоха крутих заходів. Ви одразу покінчили з критикою й самокритикою в колективі, Ви активно почали насаджувати затхлу атмосферу кругової поруки, угодництва й підлабузництва. Ніяких заперечень, ніяких «вольностей». Тремти, мовчи і схиляйся!

ДІЯ ДРУГА, яка тісно переплітається з дією першою. Ви перетворили лікарню на розсадник бруду й антисанітарії. На подвір'ї лікувального закладу Ви зробили стійло для своєї власної тваринницької ферми, що складається з п'яти голів великої рогатої і декількох голів безрогої худоби (свиней).

ДІЯ ТРЕТЯ, яка переплітається з дією другою. Працівники райлікарні — завгосп, конюх, шофер, сторож та інші систематично працюють у Вашому власному господарстві і навіть пасуть Вашу рогату й безрогу худобу. В лікарні вони не працюють. Лише одержують там зарплату.

ДІЯ ЧЕТВЕРТА, яка переплітається з дією третьою. Ви перетворили районну лікарню на кормушку, на джерело наживи для себе й для своїх попихачів: комірника, бухгалтера Данька, завгоспа Булаха. Рви, хапай, хто що може і де може! За Вашим наказом під виглядом «проби» Вам уже п'ятий рік підряд, чотири рази на день носять на квартиру всілякі ласті з кухні лікарні. Носять навіть тоді, коли Вас немає дома, навіть тоді, коли Ви зволите перебувати у відпустці. І все це без копійки грошей, за рахунок хворих.

ДІЯ П'ЯТА, яка має безпосередній зв'язок з дією четвертою. За час свого перебування біля керма лікарні Ви встигли воздвигнути власний будинок, купили легкову машину, мотоцикл, придбали лісоматеріал для спорудження другого будинку.

ДІЯ ШОСТА, яка тісно пов'язана з дією п'ятою.

Мобілізувавши всю свою увагу й енергію на створення особистих благ, Ви перестали й думати про свої службові обов'язки. Ремонт лікарні проведено халтурно, хоч грошей на нього витрачено немало. В результаті — вікна в палатах незасклені, а щоб потрапити у відділ для породіль, треба приносити з дому драбину — східці «забули» зробити!

У короткому листі не перерахуєш усіх Ваших дій, всіх наслідків Вашої хвороби. Пробували Вас лікувати на сесії районної Ради депутатів трудящих. Тут Вам, якщо так можна висловитись, і гірчичники ставили, і припарки робили — не помогло. Хвороба загострювалась і посилювалась. Пробувала Вас лікувати комісія, яка за дорученням сесії райради обслідувала роботу керованої Вами лікарні, — не допомогло.

Пробував Вас лікувати виконком райради, який виніс спеціальне рішення (правда, беззубе й ліберальне) про Вас і про керовану Вами лікарню, — теж не помогло. Істинно, як у тій приказці: не поможе бабі й кадило, коли бабу сказило. Хвороба загострюється і посилюється.

Не пробував Вас лікувати лише прокурор. Ну, що ж. Хай тепер спробує. Йому й кодекси в руки.

Бажаємо Вам якнайшвидшого видужання. Бажаємо від усього серця.

Од Вашого ПЕРЦЯ.

За видатні заслуги в розвитку радянського образотворчого мистецтва в галузі сатири Указом Президії Верховної Ради УРСР завідувачеві художнього відділу журналу «Перець» художникові **Козюренку** Олександру Григоровичу присвоєно почесне звання Заслуженого діяча мистецтв УРСР.

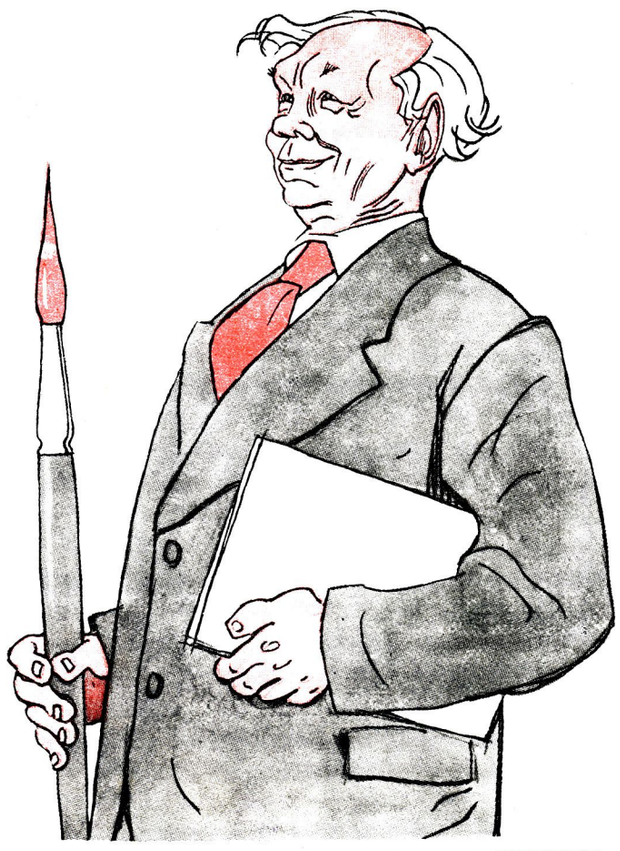

Дружній шарж В. ЛИТВИНЕНКА

Ворогам свободи й миру,
Услл-стрітові — катюзі
Нищівним вогнем сатири
Воздає він **ПО ЗАСЛУЗІ.**

Майстру браку і халтури,
Бюрократу, ледацюзі
Теж його карикатури
Дають жару **ПО ЗАСЛУЗІ.**

І тому сьогодні можем
Ми пишатись, любі друзі:
— Став заслуженим художник
Наш найстарший **ПО ЗАСЛУЗІ!**

РЯТУЮЧИ ЛЮБИМІ МОЗОЛІ

Начальник електромережі та підстанції житлокомунального відділу соціалістичного міста «Запоріжсталі» т. Рясний влаштував недавно прес-конференцію, присвячену питанням критики й самокритики. На прес-конференції був присутній редактор сатиричної стінгазети «Крокодил» т. Хапалов.

Начальник електромережі та підстанції зробив на прес-конференції коротку, але енергійну заяву:

— Знай, товаришу Хапалов, — сказав він, — що головне у нас — не наступати один одному на мозолі. Якщо ти образиш свого керівника, він тебе десять разів образить. Я примушу тебе це відчути. Я, як твій керівник, знайду способи покарати тебе.

Редактор стінгазети «Крокодил» залишив прес-конференцію, остаточно зрозумівши позицію т. Рясного у питанні критики й самокритики. А т. Рясний, після своєї багатообіцяючої заяви, замислився над тим, як краще здійснити свої обіцянки. І придумав...

Сатирична газета критикує т. Рясного за розвал дисципліни й за потурання ледарям і симулянтам, а т. Рясний хапається за любимий мозоль і... зменшує преміальну суму бригадирові електриків (редакторові!) т. Хапалову, газету ж наказує зняти з стіни.

Редактор т. Хапалов пише до газети «Дніпровський металург» замітку про те, що т. Рясний затискує критику, а Рясний знову хапається за любимий мозоль і... витискує т. Хапалова з роботи.

Завідуючий Мотовилівським сільським клубом, Любарського району на Житомирщині, т. Чикін захищає свої любимі мозолі так, як і Рясний, але трохи грубіше. Прес-конференцій Чикін не скликає. Свою позицію у питаннях критики не декларує. Він діє сам, без допомоги апарату. Прочитавши у колгоспній стінгазеті «Перемога» гострого фейлетона про своє неробство, Чикін сам зірвав стінгазету і сам порвав її на дрібні шматочки. «Покаравши» критику, він не заспокоївся. Тепер Чикін нахваляється скрутити голову редакторові стінгазети т. Липницькому.

Обидва — і Рясний, і Чикін — торжествують. Вони певні, що з критикою покінчили назавжди.

Рано торжествуєте, вельмишановні!

Ол. ГРОМОВ.

„ЯКАЯ Ж ІЗ КВАЧА ПРИТИКА?.."

На горизонті з'явилася нова зірка. Вона спалахує в найнесподіваніших місцях. Про її появу випускаються спеціальні афіші. Недавно таку афішу випустив Київський Будинок культури залізничників ім. Фрунзе. У ній сповіщається, що зірка іменується «лектором-поетом» В. Ліберманом, що керує вона «літературно-творчим гуртком» при Будинку культури. Що воно за їден — ніхто в літературних і наукових колах не знає. Віршів його ніхто не читав. Лекцій ніхто не чув... Дехто висловив припущення, що В. Ліберман — лектор серед поетів і поет серед лекторів. Дехто вважає, що він читає віршовані лекції і пише прозові вірші.

Чому ж може навчити літгуртківців цей гібрид Ціцерона й Аполлона — важко сказати. Хіба що нагадає їм відому мораль із байки Глібова «Музики»:

Почув я раз — старі сміялись люди,
Що квач притикою не буде;
Питаю: як? — А так, як бач,
Причина невелика:
Якая ж із квача притика,
Коли він квач?

І справді, який із В. Ліберманa «лектор-поет» і керівник літгуртка, коли він просто халтурник!

НЕЗВИЧАЙНІ пригоди

РІДКІСНИЙ ВИПАДОК В АКУШЕРСЬКІЙ ПРАКТИЦІ зареєстровано в селі Стечанці, Ново-Шепелицького району, Київської області. З ініціативи голови колгоспу Ферапонта Сковпеня з сільського родильного будинку виставлені ліжка для породіль і вселені новонароджені колгоспні каченята.

ЛЕДВЕ НЕ ПОМЕР від страху завідуючий Ново-Маячківським (Херсонщина) райвідділом сільського господарства т. Сисой. Йому приснилося, що прокурор зажадав від нього пояснень про кількість зерна, овочів та інших продуктів, одержаних ним в оплату за користування автомашиною райсільгоспвідділу.

ТАЄМНИЧИЙ ВАНТАЖ На адресу Миколаївського «Зміторгу» прибули 2 вагони дубових дров з меблевого комбінату тресту «Укрмеблі» (м. Сталіно). Викликаний для пояснень представник комбінату т. Щербина заявив: «Нічого дивного тут немає. Ми просто хотіли спихнути вам наших 998 бракованих табуреток».

ГРІМ З ЯСНОГО НЕБА. З телеграми начальника Сталінської залізниці т. Закорко начальник станції Павлопілля т. Цурик дізнався, що він заступник начальника станції Вечірній Кут і за непорядки на цій станції йому оголошено догану. Як могло так статися, що т. Закорко підписав телеграму, не читаючи її, — тов. Цурик ще не дізнався.

ДИКА БРИГАДА. Органами міліції в Лохвиці на Полтавщині затримано «дику» естрадну бригаду. Крім халтури, завіреної зав. відділу пропаганди райкому КП(б)У т. Стендиком, ніякого репертуару і дозволу на виступи у «дикої» бригади не виявлено.

ПЕРЕД НОВОЮ КНИГОЮ
(Майже за Гоголем)

Багато літературних творів залишаються без оцінки. У цьому виявляється побоювання деяких критиків першими висловити свої погляди.

« — Зробіть ласку, не турбуйтеся так для мене, я виступлю потім.

— Ні, ні, ви виступіть першим.

— Не клопочіться, будь ласка, не клопочіться!

— Ні, вже вибачте, не допущу виступити пізніш такому приємному, освіченому критикові.

— Чому ж освіченому?.. Будь ласка, виступіть!

— Ні, та вже звольте виступити ви.

— Та чого ж?

— Ну, та вже того!..».

Так сперечалися два критики, з приємною посмішкою уступаючи один одному честь виступити першим з оцінкою нового твору.

Мал. БЕ-ША

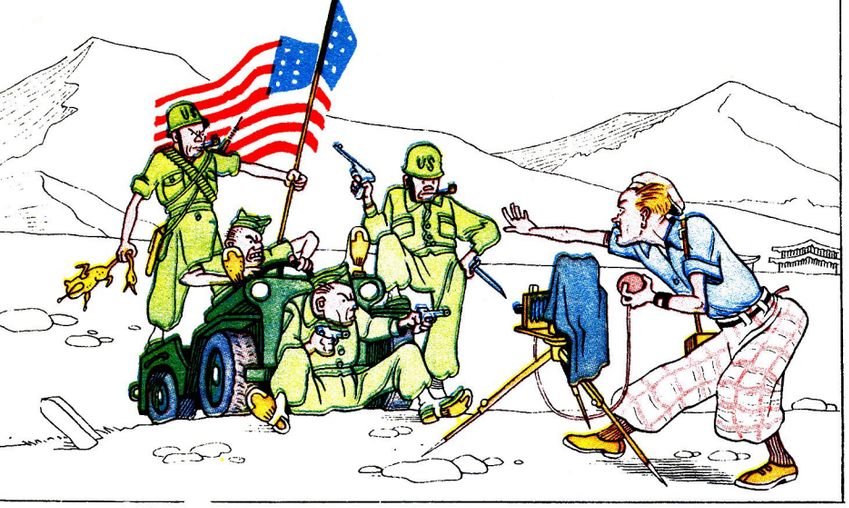

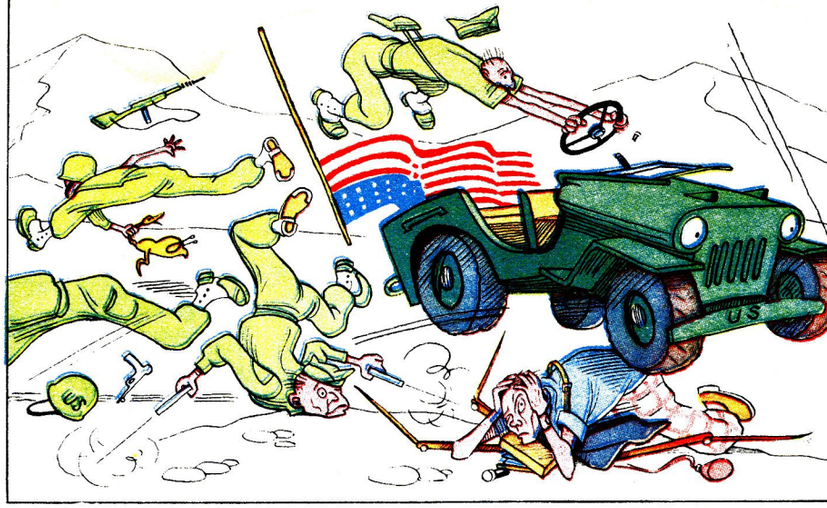

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

ХОРОБРІ ЯНКІ

— Джентльмени! Зробіть мужні й суворі обличчя. Уявіть, що перед вами корейський партизан...

НА ВІЙНІ—ЯК НА ВІЙНІ

(З ЩОДЕННИКА ГЕНЕРАЛА ГРЕББЕРІ)

Щоденник цей було підібрано бійцями корейської Народної армії. Він валявся на землі разом з штаньми, одним чоботом, порнографічними картками, ящиком рому, вставною щелепою, бюлетенями нью-йоркської біржі та іншими речами приватного вжитку, що належали американському генералові Ендрю Греббері. Ось кілька записів з цього щоденника.

* * *

Токіо, 25 червня. Браво, Трумен! Нарешті ми їдемо в Корею. Ми покажемо цій корейській нижчій расі, де раки зимують, ми їх навчимо поважати американців.

Прихопив з собою кінооператора, щоб увічнив наш вступ до Пхеньяна. Головне — не зівнути прекрасного бізнесу. Моя розвідка повідомила, що ця стара шкапа генерал Хапайдеррі зазіхає на рудники і підприємства, які я повинен захопити для своєї фірми «Гребберi енд компані корпорейшн». Кістьми ляжу, але не дозволю! На війні— як на війні. Час— це мільйони доларів!

Сувон, 30 червня. Сто чортів і п'ятсот відьом! Північнокорейці зовсім не збираються відступати, вони, навпаки, наступають і зовсім не бояться наших «літаючих кріпостей». Мої молодчики тікають так, що я на машині не можу їх догнати. Повний моральний розклад! Вчора підписав наказ: «Умерти, але ні кроку назад!» і чкурнув ще на 50 кілометрів на південь. Мої орли творять чудеса: знов обігнали мене! В цій нерозберисі загубив список шахт і підприємств, потрібних нашій фірмі. Жахливо! Взагалі я починаю розчаровуватися в корейському бізнесі. Але — мушу поспішати. Північнокорейці знов наступають. На війні — як на війні! Тікати — так уже так, щоб аж земля гула!

Течжон, 10 липня. Годдем, наш відступ триває, скоро нікуди буде й тікати. Вся надія на наших сателітів. Бісові душі! Яєчний порошок за планом Маршалла жерете, а воювати за планом Макартура не хочете? Це вам не другий фронт в Європі відкривати, тут жодної хвилини втрачати не можна! Американці покликані не воювати, а командувати. Хай лівий фланг займуть англійці, центральний фронт — французи, правий фланг — італійці і всякі там бельгійці і голландці, на другу лінію хай поставлять турків і греків, на третю — іншу дрібноту, а ми будемо керувати з Пусана. Або ні — краще з Токіо... Наші — долари, їхня — кров.

Знов, тікаючи, загубив список художніх виробів і пам'яток старовини, які я повинен був відправити нашій фірмі.

Тегу, 1 серпня.

Годдем, атаки корейців забили мені памороки. Навіть тікати не дають. Все озброєння моєї дивізії потрапило до рук північнокорейських дияволів. Вони нас б'ють нашою ж зброєю, не заплативши за неї жодного цента. Що ж це в біса за бізнес?

Тегу, 15 серпня... Вашінгтонські тилові криси посилають нам замість дивізій сателітів папське благословіння і голубі прапори Об'єднаних Націй. Нащо вони мені? Мої герої говорять, що готові пожертвувати ті голубі прапори на саван Трумену і папі. Але — мушу поспішати: атака за атакою. Вперед — на південь!

Десь на річці Нактонган, 25 серпня.

Нарешті, вже видно Пусан. Чи встигну добігти? Відправив Труменові радіограму з пропозицією скинути атомні бомби на голови сателітів, що відмовляються посилати війська в Корею...

У загальній паніці загубив чобіт, тікаю в одному... Згоден відмовитись від корейських підприємств на користь генерала Хапайдеррі, тільки б з пастки вискочити...

Без дати і без адреси.

Боже мій, ми оточені, пропало все на світі! Дух святого Форрестола, спаси нас і поми...

* * *

На цьому щоденник обірвався. Є чутка, що автор щоденника зараз перебуває в полоні і пише мемуари і воєнно-наукову працю «Теорія драпу». Обидва твори присвячує Трумену, Макартуру і Ачесону.

Уривки з щоденника підготував до друку Б. НОВАК.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

До цього Гаррі Трумен руку приклав...

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У № 14 ПЕРЦЯ був надрукований фейлетон «Раціоналізатори і консерватори» про незадовільний стан раціоналізаторської та винахідницької роботи на Кіровоградському заводі сільськогосподарських машин «Червона зірка». Бюро Кіровоградського обкому КП(б)У, обговоривши фейлетон «Раціоналізатори і консерватори», визнало критику цілком правильною. Бюро обкому прийняло рішення, спрямоване на поліпшення роботи з раціоналізаторами і винахідниками.

Перед міністром сільськогосподарського машинобудування СРСР порушено питання про зняття з роботи начальника конструкторського бюро т. Олексієнка.

* * *

Колегія Управління по транспортному освоєнню малих річок при Раді Міністрів УРСР обговорила фейлетон «Мілкоплаваючі», надрукований у № 15 ПЕРЦЯ, і визнала критику цілком правильною. Начальникам обласних управлінь, і зокрема Київського та Сумського, запропоновано докорінно перебудувати свою роботу.

І ДОРОГА СПІШНА, Й БЕСІДА ПОТІШНА...

(ГОЛОВОЛОМКА З КУРСУ «ЗАГОТЗЕРНЯНСЬКОЇ АРИФМЕТИКИ»)

РЕСПУБЛІКАНСЬКА контора «Заготзерно» нещодавно викликала працівників периферії, щоб обговорити питання про приймання і збереження кукурудзи. З пункта Д (Дніпропетровщина) на нараду було спішно викликано двох техкерівників і двох завідувачів лабораторій.

Спішно приїхали дніпропетровці до пункту К (Київ). Працівник елеваторно-складського відділу теж спішно (за 30 хвилин!) зібрав статистичні дані (які можна було й поштою переслати) — і на цьому бесіда закінчилась.

В головоломці запитується (в першу чергу керівників Республіканської контори «Заготзерно»): скільки коштувала одна хвилина потішної бесіди, якщо відомо, що одні лише представники Дніпропетровщини витратили на поїздку 1600 карбованців і по 6 дорогоцінних робочих днів?

ЛІКУВАННЯ ХОДЬБОЮ

МЕТОД лікування ходьбою дуже корисний при окремих хворобах. Але липовецький рентгенолог, він же завідуючий районним відділом охорони здоров'я, І. А. Анісімов застосовує цей метод у зовсім несподіваних випадках. Десять разів примусив він колгоспницю Г. Н. Сличук подолати тридцятикілометрову відстань від с. Росоші до м. Липовець і назад, і тільки після цього зробив їй просвічування рентгеном. Не витримавши такого лікування, колгоспниця звернулася до прокуратури. Тільки після цього Анісімов прийняв хвору і так ображав і залякував її, що соромно було й слухати.

Вінницький обласний відділ охорони здоров'я і без допомоги рентгена може з'ясувати, на що хворіє Анісімов, — на бездушно-бюрократичне ставлення до хворих. Лікувати від цієї хвороби, між іншим, можна теж ходьбою... Ходьбою подалі від керівних посад в органах охорони здоров'я трудящих.

НЕЗЛАМНИЙ ГОЛОВА

КОЛИ не спитаєш в с. Печини, Тростянецького району на Сумщині, де зараз голова сільради т. Кривцунов, завжди почуєш у відповідь:

— Голова? У бібліотеці наш голова.

Так відповідають тут і вранці, і в обід, і ввечері. І навіть уночі кажуть:

— Голова?.. Де ж йому бути, як не в бібліотеці!

— Цілими днями в бібліотеці? — дивуєтесь ви. — Скільки ж книжок прочитав ваш голова?

— Наш? Жодної! Він усі книжки викинув у зал невідремонтованого клубу, а сам оселився в бібліотеці. Четвертий рік уже живе!

— Чому ж ви його не виселите?

— Не можемо! Він дав урочисту обіцянку: «Поки я, — сказав Кривцунов, — буду головою, доти мене ніхто з бібліотеки не виселить!» А слово в голови, мов кремінь. Його навіть заврайвідділу культосвітроботи т. Гаген не міг зламати... Одна тепер надія в нас — на вибори...

ВИЛАМИ ПО ВОДІ

ЦЕ БУЛО рік тому. Обговорювалася проблема водопостачання шахтарського селища Лісного (Єнакіївський район, Сталінської області). Головний інженер шахтоуправління т. Іваненко запевняв:

— Зробимо, товариші... Дамо воду, товариші... Дайте тільки строк, товариші...

Строки дали. І необхідні асигнування дали. Головний інженер шахтоуправління т. Іваненко провів воду до... себе на квартиру, а всі інші мешканці Лісного і понині ходять по воду аж на край селища до протипожежного резервуара.

Обіцяв головний інженер дати воду — додержав слова: є в нього вода. А от чи скоро буде вона в селищі — це ще вилами по воді писано.

СОРОК СЕСТЕР І ОДИН БРАТІК

ОБ'ЯВА про прийом до Новгород-Сіверської школи медсестер (на Чернігівщині) закінчується словами: «Гуртожитку школа не має».

Дійсність вимагає зробити поправку до цієї об'яви. Гуртожиток школа має, але його зайняв собі під квартиру директор школи Василь Федорович Павленко. У приміщенні, де раніше жило сорок майбутніх медсестер, тепер живе сім'я одного медбратіка.

Міськрада дала Павленкові ордер на квартиру по вул. Карла Маркса, № 23. Не захотів переселятися туди Павленко. Дала міськрада ордер на другу квартиру—на площі Шевченка, № 13, — і сюди не забажав переселятися Павленко.

Можна сказати, що Василь Федорович установив своєрідний рекорд: міськрадівці гуртом не змогли виселити з гуртожитку його одного. Вітаємо Павленка і співчуваємо міськраді.

ЖАЛІСЛИВА ДУША

ДРУЖИНА завуча школи рільників (с. Львове, Калінінського району на Херсонщині) т. Підгаєцького запропонувала чоловікові продати на базарі їхню стару беззубу корову. Обурений таким нелюдським ставленням до старезної тварини, він продав молоду шкільну корову, а свою поставив на її місце доживати віку при школі.

Цей гуманний акт Підгаєцького обійшовся школі в 3200 крб. У що він влетить Підгаєцькому, — покаже недалеке майбутнє.

ПОЧАТОК І КІНЕЦЬ ОДНОГО КОХАННЯ

(Малюнки без слів)

Піклування деяких партійних і радянських організацій про зелені насадження часто закінчується разом з весняними лісопосадками.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

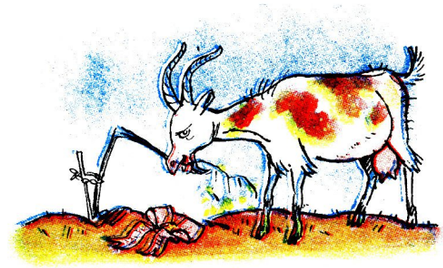

Є в артілі у одній
Чоловік — Карпо Крутій.
Чоловік — поглянеш збоку —
При здоров'ячку, ніврокУ.
Як на техніку рівнять,
То, мабуть, він — сил на п'ять!
Щоб захтів — звернув би гору.
— От кому в гарячу пору
ЗароблятИ б трудодні! —
Всі казали... Але ні!
Мав Карпо той «хитру вдачу»:
Він... возив молокоздачу.
Набере вершків бідон,
Запряже воли в фургон,
Звісить ноги через планку
Й «супроводжує» сметанку!
...За селом Карпо Крутій
В лісосмузі молодій
По секрету, на хвилинку
Кожен день робив зупинку.
Озирнеться крадькома —
Чи людей навкруг нема —
Стане вище на фургона,
Встромить голову в бідона
І тайком сметану п'є
(«Норми» три, було, дає!).
Випє з глечик у запалі —
Крикне «Гей!»... і їде далі,
...Через «хитру» вдачу ту
Й вскочив ледар... у біду.
Поправлявсь, п'ючи сметану,
Та й поправився... «зверх плану».
Стали ширш разів у два
В нього шия й голова...
І недавно в лісосмузі
З ним таке случилось, друзі.
Вибравсь хвацько він на віз,
У бідон по плечі вліз,
А назад смикнув — о боже! —
А назад — ніяк не може!
Довго смикався... і вщух:
Не пускає біля вух!
Опустив Карпо долоні
Й думу думає в бідоні;
— Хоч і скрутно, як не як,
Треба ж вибратись, однак!
Хоч мені тут є що їсти,
Та з бідона — треба злізти!..
Смикав рівно й з вихилясом...
А воли собі тим часом
Відпочили та й пішли
(Шлях той знали ж бо воли!) —
Попід гору, там, де гречка, —
До райцентру, до містечка.
...Невідомо, що б було —
Бо Карпові повезло,
Стрівсь якраз при цьому ділі
Голова його ж артілі,
Швидко дав Карпові лад:
Завернув воли назад
Й на току, при цій нагоді,
Так стрямив при всім народі,
Що котився полем сміх.
А Карпо —
Сказав при всіх:
— Відтепер я, громадяни,
Вік не їстиму сметани!
Ще скажу громаді всій —
Я від нині... не крутій!
«Легкий хліб» шукать доволі.
Буду з вами! Буду в полі!
...Так Карпа змінила, друзі,
Та пригода в лісосмузі.

Степан ОЛІЙНИК.

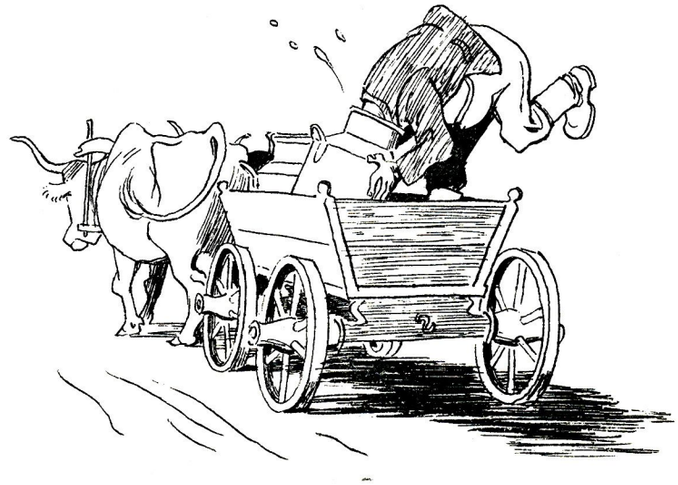

Маги-завмаги

ОДЕСА. Сидячи у затишному місці на бульварі Фельдмана і сліду куючи, як спалахує і гасне вогонь одеського маяка, від щирого серця бажаєш цьому прекрасному містові, перлині над морем, всього найкращого.

— Ви вірите в чорну і білу магію? — несподівано запитує сусід-одесит.

— Дивне питання! Звичайно, ні...

— О, тоді вам треба ознайомитись з торгівлею в Одесі. Деякі завмаги у нас — просто маги. Швидко й вправно вони можуть перетворити чорне в біле і навпаки. З одним із таких магів ви можете познайомитись у магазині № 28 Одеського міськпромторгу...

ЧЕРВ'ЯК У ЯБЛУЦІ

У магазин № 28 зайшла вродлива молода жінка. У відділі ювелірних товарів, яким завідував Тодес Томхович Гельман, вона зацікавилась годинниками. Пильно оглянувши молоду особу і, як видно, внутрішньо переконавшись в її благонадійності, Тодес Томхович, як змовник, прошептав:

— Можу запропонувати швейцарський годинничок... жовтий метал, пломбочка і все таке інше. Всього 1200 карбованців! Тільки для вас!

Тій годинник сподобався, але...

— Ой лихо! Ста карбованців невистачає... — схвильовано заговорила вона. — Будь ласка, нікому не продавайте. Недалеко живе моя подруга. Я збігаю позичу... Почекайте...

— Коли хочеш щастя мати — вмій чекати!— пожартував Тодес Томхович.

Молода жінка швидко повернулась. Але не одна.

Радий Тодес Томхович з солодкою усмішечкою подає їй годинника.

— Даруйте, ви купуєте годинник? — чемно запитує її якийсь покупець.

— Так, купую, — відповідає молода жінка.

— Я держінспектор, — відрекомендувався незнайомий. — Дозвольте мені перевірити, чи правильно продавець ціну визначив.

Тодес Томхович, наче окропом ошпарений, зарепетував:

— Яке нахабство?! У неї вистачає зухвальства заявляти, що вона купує годинник?! Вона його продає!..

— Ні, я купую.

— О, грім з ясного неба! — патетично, як артист-трагік, вигукує Тодес Томхович. — Годинник належить їй, і хай вона ним удавиться!

Так на очах в інспектора чорне стало білим, а біле почорніло. Чудеса магії! Ювелірний магазин одержує годинники тільки вітчизняних марок. Тодес Томхович використав прилавок, як ширму для безсоромної спекуляції «своїм товаром». У рожевому яблуці завівся черв'як!

РУКА РУКУ МИЄ

Торгівля по знайомству — це другий трюк одеських магазинів. У філії № 2 Одеського універмагу під прилавком у торговому залі завідуючий текстильною секцією Гаращенко і його заступник Йоселевич заховали 124 метри шовкових і бавовняних тканин. У філії № 4, теж під прилавком, у завідуючого текстильною секцією мага Вейсмана виявлено 36,5 метрів різних, відсутніх у продажу, тканин. Для знайомих приховали... Хтозна, чи тільки для знайомих?

Товари є — і водночас їх нема. Товарів нема — і водночас вони є! Чим не фокус?

У першому півріччі перевіркою встановлено силу-силенну випадків відсутності у магазинах товарів, одержаних з бази.

З 322 магазинів у першому півріччі плану товарообігу не виконали... 230 магазинів! Чому?

— У нас є синки і пасинки, — відповідають спеціалісти. — Товари, як правило, завозяться до магазинів не для виконання плану, а по знайомству.

У спеціальний овочевий магазин № 50 у день перевірки завезли всього 40 кілограмів синіх помідорів. А в сусідній магазин № 40, не пристосований для торгівлі овочами, «підкинули» 375 кілограмів яблук, багато перцю і 2 бочки солоних огірків. І ніхто не бореться з систематичним підкормлюванням одних магазинів за рахунок інших.

ГЕЙ, ГЕБА, ДЕ ВИ?

— Одеська торгова сітка не має повного набору на борщ,— заявили нам у міськвиконкомі, — нема ні помідорів, ні цибулі... Ні, з нашою облспоживспілкою та її головою Мельниковим борщу не звариш.

А все ж в Одесі борщ варять, і варять непогано. Звідки ж беруть овочі?

Надійшов сигнал, що на прирейковій овочевій базі 2-го райхарчоторгу, якою командує Геба, розкрадають овочі, продають їх з-під прилавка у магазинах своїх друзів, а виручку ділять. Прирейкові бази взагалі не мають права безпосередньо постачати магазинам. Заходимо до магазину № 7. Завмаг Гершкович спокійно уминає кавун.

— Ви чого? — грубо запитує він.

— Перевірка.

Гершкович випускає з рук скибку швидко схоплюється:

— Рад... радий... Вітаю вас.

Заглядаємо під прилавки. Там, крім усього, що значиться в документах, виявлено 1070 кілограмів помідорів і 4 ящики цибулі.

— Геба! — стогне Гершкович. — Мене спокусив Геба!

Підходимо, як кажуть, до справи ближче. Спокусник Геба Данило Дем'янович з березня 1948 року завідує прирейковою овочевою базою. Рішення атестаційної комісії характеризує цього Гебу так: «Безініціативний, не вміє організувати роботу, до матеріальних цінностей ставиться безвідповідально, не може залишатись на посаді...»

Наперекір характеристиці, Геба працює, як «незамінний спеціаліст», жваво і винахідливо організовує переправку крадених овочів з бази під прилавки своїх друзів.

Почувши, що Гершковича виведено на чисту воду, Геба ще раз продемонстрував приголомшливу ініціативу; він, як завзятий ілюзіоніст, зник на очах у публіки. Мов крізь землю провалився. Гей, Геба, де ви? Під яким прізвищем ви продовжуєте «безвідповідально ставитись до матеріальних цінностей»?

ОДНЕ ТІЛО, ОДНЕ ДІЛО...

Торгові маги, як і слід магам, не працюють без асистентів. Найчастіше першими асистентами у них служать... жінки, тому що маги вважають торгівлю суто родинною, сімейною справою. Наприклад, магазином № 53 4-го райхарчоторгу завідує Г. Ш. Гольдбауер. У нього є дружинонька вірна — завмагша. При контрольній покупці двох кухлів пива в його магазині було виявлено значний недолив.

— Чому ви обмірюєте? — запитуємо завмага.

— Це не я... — відповідає той. — Я людина чесна. Це моя дружина... Вона женщина нервова... У неї руки тремтять...

Що правда, то правда! Її не раз ловили, коли вона тремтячими руками ховала під прилавок цукор і вермішель, обмірювала, обважувала і обраховувала покупців... Але що з нею подієш? Зняти з роботи її не можна, бо... ніхто її на роботу не приймав.

Так ото вона собі з чоловіком і промишляє: він продає — вона недодає, він важить — вона обважує!

Розтрати в Одесі теж часто розглядають посімейному. Комірникові їдальні № 70 Самарському, приміром, дозволили покрити розтрату в 3840 карбованців. Тож і не дивно, що лише за перше півріччя сума розтрат по одеській торговій сітці становить астрономічну цифру — 1 мільйон 426 тисяч 900 карбованців!

ПОЛІТИЧНІ МИТРОФАНУШКИ

І дивлячись на цих магів, що обважують і обмірюють трудящих, довго думаєш: хто ж це їх навчив такій дивовижній арифметиці, від якої терплять стільки лиха покупець і держава? І постає перед очима, як жива... фонвізінська Простакова. Вона говорила про арифметику своєму любому недоросткові Митрофанушці: «Ні з ким не ділись. Все собі візьми, Митрофанушко! Не вчись цій дурацькій науці!»

«Дурацькою наукою» вважають нормальну арифметику маги з одеських прод- та інших магів. Безкарно займаються вони чорною й білою магією і часто виходять сухими з води тільки тому, що керують торговими установами політичні недоростки, такі, як директори райхарчоторгів Мартинова, Могильов, Кройтер, Чебанов, як керуючий Одеським трестом ресторанів і їдалень Поповитченко, як зав. відділом торгівлі Одеського міськвиконкому Божко, які дуже вправно, на манір Митрофанушки, вираховують: «Ноль на ноль—ноль!», а про політико-виховну роботу серед торгового апарату забули й думати.

Ось чому так легко пролазять у торгову сітку злодії, спекулянти, хапуги, що ганьблять чесних працівників радянської торгівлі.

Одеса — місто-герой, перлина над морем — повинна мати відмінний, перевірений, культурний і чесний торговий апарат!

П. ЛУБЕНСЬКИЙ.
Спеціальний кореспондент «ПЕРЦЯ» м. Одеса.

Мал. С. САМУМА

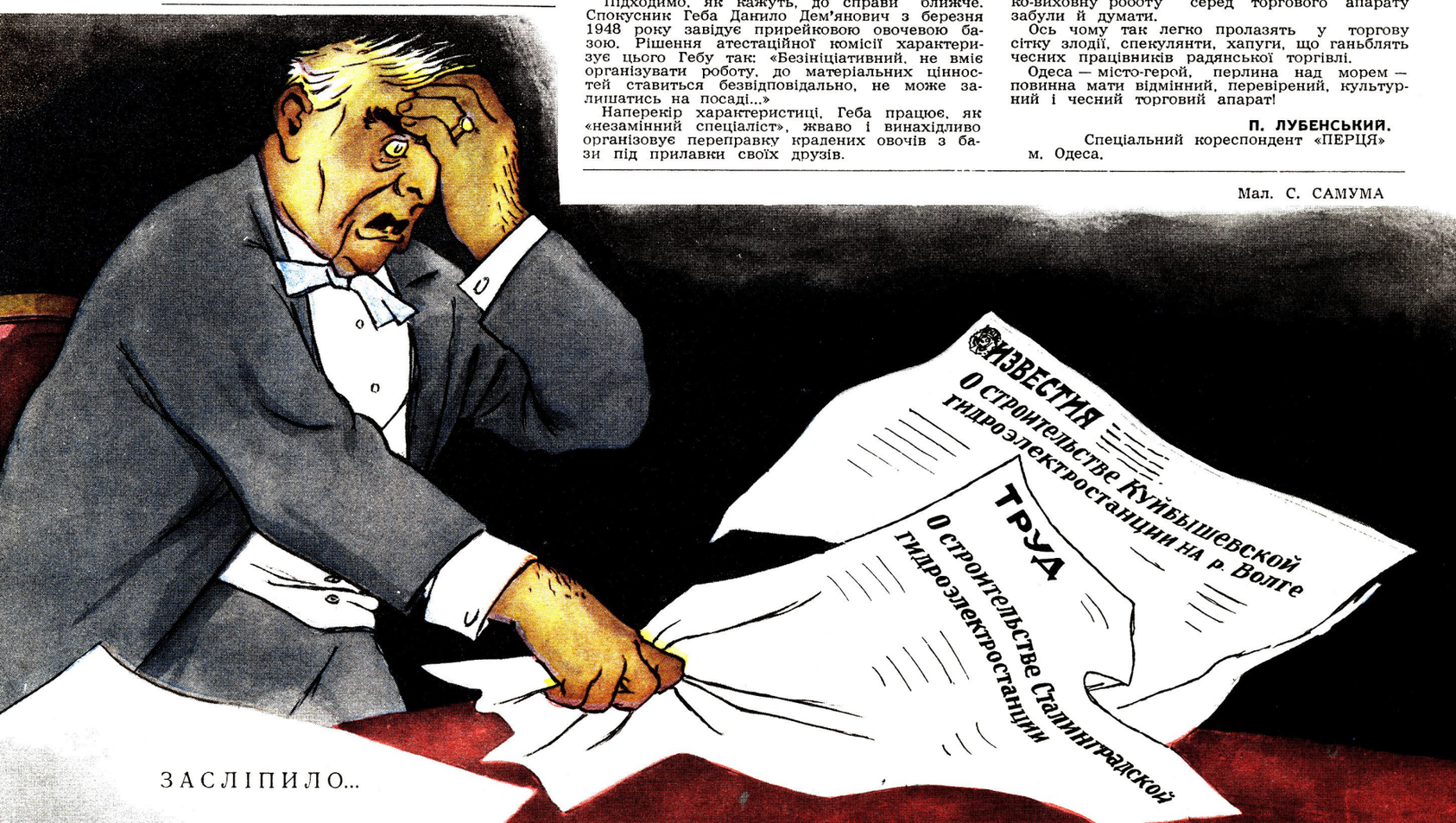

ЗАСЛІПИЛО...

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Шахта № 1 «Центральна», тресту «Червоноармійськвугілля», відрізняється від інших тим, що в ній, навіть у давно залишених лавах, ще можна натрапити на дуже корисні копалини. Наприклад, в одному місці стоїть покритий іржею, напівзавалений породою привод ДК-15. Забули його тут ще в 1947 році. Такий же привод ДК-15 уже рік валяється в іншому місці, біля вентиляційного штреку. Забув і думати про ці механізми головний механік «Центральної» — т. Ніщукін.

Довго, мабуть, доведеться лежати під породою забутим приводам, якщо ніхто не приведе до пам'яті надміру забудькуватого головного механіка.

К. ОГИЛЬКО.

Сталінська область.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

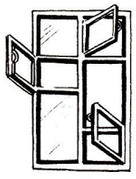

Не встигли харківські робітники переїхати в нові будинки селища «Перемога» по Салтівському шосе, як перед ними постала проблема... свіжого повітря. Справа в тому, що деякі вікна в нових будинках мають по 3 кватирки, а деякі не мають жодної, — отже в одних квартирах свіжого повітря хоч одбавляй, а в інших його треба пропускати через двері. Влітку це зробити, звичайно, можна. А як бути взимку?

Мешканці трикватиркових кімнат готові поділитися зайвими кватирками з тими, хто їх не має. Але будівельники з тресту «Південважбуд» вважають це зайвими турботами й переставляти кватирки не хотять. Видно, в тресті «Південважбуд» теж немає кватирок, щоб просвіжити деякі голови, які по-халтурному ставляться до житлобудівництва і до елементарних потреб радянських людей.

М. АВРАМОВ.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

У Козятинському вагонному депо ремонтуються вагони, призначені для перевезення хліба. Ремонтом керує майстер Крайнюк.

Нам, Перче, Крайнюк нагадує того анекдотичного неуважного зубного лікаря, який виривав у пацієнтів здорові зуби замість хворих. Очевидно, тільки через неуважність Крайнюк вириває з вагонів, що ремонтуються, цілі (хоч і старі) дошки і таку ж цілу (хоч і стару) жерсть. Мабуть, знову ж таки через неуважність т. Крайнюка згадані матеріали йдуть на ремонт будинків його родичів та співробітників, а зроблені ним з вагонної жерсті відра продаються на базарі.

Цех, де ремонтуються вагони, зветься «оздоровчим».

Чи не час оздоровити цей оздоровчий цех?

Робітники: БОРОДІН, ВІВДЮК, НЕЧИПОРУК, ЯНКОВЧУК, ГЕНСИЦЬКИЙ, ТЕРЕХОВ, КАДУК.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Недаремно кажуть, що музика впливає на характер людини. При перших звуках музики, що полинули з нового колгоспного радіоприймача, обличчя голови колгоспу т. Солощенка розпливлося в блаженній усмішці:

— Оце так так! Оце і я розумію! — захоплювався Солощенко. — Несіть мерщій радіоприймача до мене в кабінет. Там йому буде спокійніше.

Перетяг голова приймача до себе в кабінет і один за всіх слухає тепер радіопередачі на коротких, середніх і довгих хвилях.

Настройся, Перче, на таку хвилю, щоб тебе почув Солощенко. Може його характер зміниться на краще після твоєї передачі, і він передасть радіоприймач до клубу, де для нього давно вже приготовлене місце.

А. ПОГОРІЛКО.

с. Михайлівка, Жмеринського району, Вінницької області.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Треба було б створити спеціальний гурток, щоб навчити таку солідну людину, як директор Кам'янецької МТС, Кіровоградської області, І. Н. Смілянець, розбиратися в деталях чоловічого туалету. Він, наприклад, ніяк не може відрізнити свою кишеню від чужої. Вже три роки І. Н. Смілянець винен колгоспу ім. Жовтневої революції 918 крб. за яблука. Колгоспу «Радянський хлібороб» він досі не повернув гроші за 140 кг. пшениці, колгоспам «Нове життя», ім. Котовського та ім. Молотова — за цукор. Крім того, по самій МТС за Смілянцем лічиться заборгованість в сумі 5200 крб.

Двоє рішень виконкому Підвисоцької районної Ради не допомогли Смілянцю з'ясувати, де своя кишеня, а де колгоспна та державна. Отже, треба неодмінно створити гурток А на керівника запросити районного прокурора.

А. ПЛИТКО,
інспектор Підвисоцької філії Держбанку.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Маючи справу з автомашинами, директор Київської авторемонтної майстерні Укоопспілки т. Матвєєв, проте, чомусь більше любить виїжджати на... обдурювання. Ще 14 квітня ми за вказівкою Укоопспілки здали в цю майстерню для капітального ремонту свою автомашину. Незабаром переказали за роботу 5078 крб. Але машину й досі не відремонтовано. Тов. Матвєєв все обіцяє і все обдурює, обіцяє і обдурює... Отакий дивний вид транспорту уподобав він собі! Але навряд чи далеко на ньому поїдеш.

В. ПЕТРОВСЬКИЙ,
голова правління Жовтневої райспоживспілки, Миколаївської області.

Під час футбольного матчу на першість УРСР між командами ОДО (Київ) — «Спартак» (Ужгород) окремі київські футболісти, на чолі з капітаном команди Голяковим, поводили себе грубо і недисципліновано.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

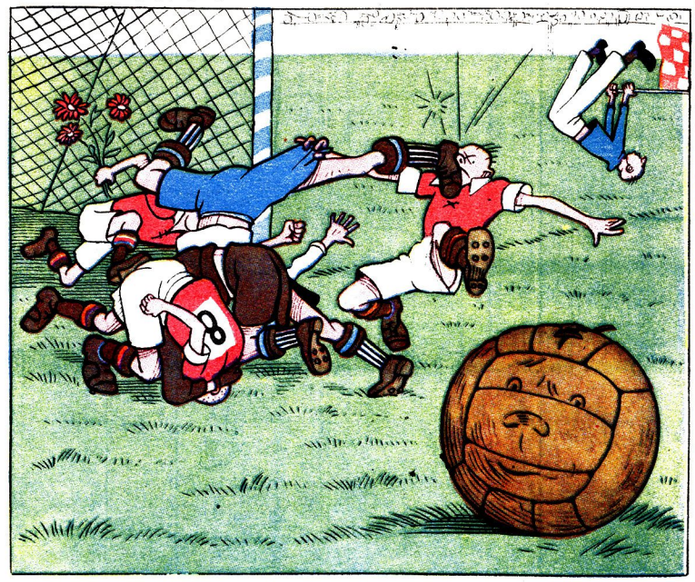

ФУТБОЛЬНИЙ М'ЯЧ. — Коли ж, нарешті, по мені вдарять?.

Мал. М. САВИЦЬКОГО

— Хто сказав, що я не терплю критики? Я навіть «Перець» передплачую!

Мал. Ю. ЧМЕЛЬОВА

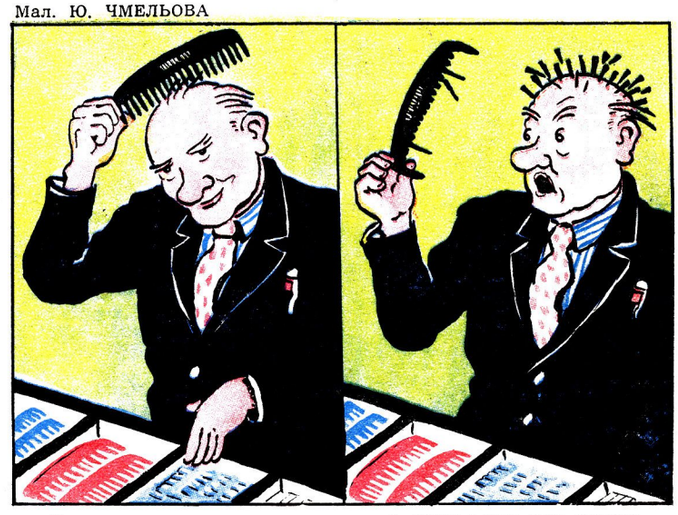

Випадок, коли директор одного промкомбінату сам переконався в якості своєї продукції.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 5-30-31 4-65-56 дод. 86 і 81. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 18 (197) (на украинском языке). Підписано до друку 25/IX. 1950 р. Формат 70×105 см. 1 друк. арк.

БФ 03565. Друкарня видавництва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 3717. Тираж 50.000 прим.

СВІТ КЛИНОМ ЗІЙШОВСЯ

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

— Що це діється!.. Я воюю в Старому Світі, Америка — в Новому Світі, більшість моїх приятелів уже на тому світі, а я не знаю, на якому я світі!..